

ledes forbundet med det andet, at det ene vanskeligt kan løses, medmindre man nogenlunde ved, hvorledes man skal søge at faa de andre løste. Der maa med andre Ord til Grund for Lovgivningsarbejdet paa dette Omraade ligge en Plan, som man skal arbejde efter. Dette er Grunden til, at Færøernes Lagting har ønsket en Kommission som den her omhandlede nedsat. Lagtinget, som samles hvert Aar i en 6—7 Uger, kan nemlig ikke saa godt uden Forarbejder udarbejde Lovudkast angaaende Landbosager. Lagtinget har jo en hel Mængde andre Sager at beskæftige sig med, dels Lovgivningssager paa de mest forskellige Omraader, dels amtskommunale Sager, saa at der under Lagtingets Samling vanskelig bliver Tid til at udføre et saadant grundlæggende Arbejde som det, der tiltænkes den her foreslaaede Kommission.

Jeg takker den højtærede Justitsminister, fordi han ved Fremsættelsen af dette Lovforslag har imødekommet det Ønske, som Lagtinget har fremsat. Som man vil have bemærket, tænkes Kommissionen sammensat af 9 Medlemmer. 7 af disse tænkes valgte af Lagtinget, 1 fra hvert af Øernes 7 Præstegæld. Dette har man ønsket at gøre, for at alle lokale Synspunkter kunne komme frem under Behandlingen. Der er tillige ikke saa lidt Forskel paa Ejendomsforholdenes Ordning paa de forskellige Steder paa Færøerne. Man er gaaet ud fra, at Justitsministeren ved Valget af de to Mænd, som Justitsministeren skal vælge til Kommissionen, vil have for Øje at tilføre Kommissionen mere almindelig Sagkundskab paa Landboforholdenes Omraade og den fornødne juridiske Indsigt.

Man har anset det for rettest at fastsætte et bestemt Tidspunkt, inden hvilket Kommissionen skulde være færdig med sit Arbejde, idet man har sat 1. Juli 1910. Kommissionen vil altsaa have godt to Aar at arbejde i. Saa skal den endelige afsluttende Betænkning foreligge, men Lovforslaget er saaledes affattet — og det var ogsaa Lagtingets Mening —, at Kommissionen forinden skulde kunne afgive foreløbige Betænkninger om en eller anden Sag, som den bliver spurgt om, og som man mener, det særlig haster med at faa afgjort.

Dagpengene skulle være 4 Kr. om Dagen for hvert Medlem, idet Ministeriet har tilføjet, at dette dog er under Forud sætning af, at vedkommende Medlemmer

give Møde, og det finder jeg ganske naturligt og rigtigt.

Ellers har Ministeriet ikke foretaget nogen væsentlig Ændring i den Skikkelse, hvori Lovforslaget forlod Lagtinget. Der er foretaget et Par mindre, præciserende Bestemmelser, saaledes er der, hvor der er Tale om Diæter paa Rejser, truffet den Bestemmelse, at det kun skal være paa Rejser indenfor Færøernes Omraade, saa at Medlemmerne ikke i Anledning af Kommissionen skulle rejse til Udlandet — det vilde jo blive dyrt —, og ligeledes at ekstraordinære Udgifter ikke skulle kunne afholdes uden Justitsministeriets Samtykke, samt endelig, at Kommissionen, hvad man ogsaa gik ud fra deroppe, skal have sit Sæde i Thorshavn.

Omkostningerne ved Kommissionen skulle udredes paa samme Maade som Omkostningerne ved den Kommission, som gjorde det forberedende Arbejde til en ny Matrikel for Færøerne, saaledes at Omkostningerne udredes af Færøernes Jordebogskasse eller gennem denne — det vilde svare til, at Omkostningerne henede udrededes af Amtsfondene — det vil sige de udredes forskudsvis af Statskassen, og denne skal ogsaa forskudsvis bære det halve af Beløbet. Resten skal fordeles paa Ejendomsbesidderne. Der kommer ogsaa Staten som Ejer af omtrent Halvdelen af Jordegodset paa Færøerne til at bære sin Del, saa det bliver i Virkeligheden kun en Fjerdedel, som kommer til at paahvile Færøerne. Efter den Lov, hvorefter den Kommission, jeg nævnte, for 40 Aar siden nedsattes, skulde Odelsejerne bære denne Del. Her har Lagtinget forbeholdt sig Ret til at fordele det noget anderledes, men det skal fordeles paa Færøernes Amt, altsaa ikke vedkomme Statskassen. Omkostningerne fordeles altsaa for Statskassens Vedkommende efter de samme Principper, som laa til Grund for Fordelingen af Omkostningerne ved den Kommission, der nedsattes ved Loven af 29. Marts 1867.

Idet jeg anbefaler dette Lovforslag, som er saa let overskueligt, at jeg ikke antager, at det behøver at behandles i Udvalg, til det høje Tings Velvillie, skal jeg nævne et enkelt Punkt, hvor det forekommer mig, at der kunde være Grund til at foretage en lille Ændring, der nærmest maa betragtes som redaktionel.

I § 4. staar der, at Kommissionens Medlemmer ere berettigede til af enhver Embeds- og Bestillingsmand at forlange